

Yêu một người

- Xin chào tất cả mọi người, Radio tối chủ nhật ngày hôm nay chúng ta sẽ cùng nhau nói về một chủ đề: Yêu đúng người nhưng sai thời điểm.

Yêu đúng người nhưng sai thời điểm là cảm giác như thế nào? Hai con người, từ muôn vạn phía, vô vàn con đường đi đến bên nhau, gặp nhau, cố gắng tiến đến về phía nhau. Nỗ lực, đôi chân không ngừng chạy về phía người kia, nhưng rồi đến một ngày lại cảm thấy đôi chân đã quá mệt mỏi. Người thương nay đã quá xa xôi, xa tới mức mà không thể nào trong kiếp này không bao giờ được một lần với tới.

Đôi lúc người ta suy nghĩ quá nhiều về người mình yêu, cảm giác như đó dây đứt, đôi khi giầy vò bản thân đến không hình không dạng. Nhưng rồi cảm giác ấy dần dần dần lại, thành một mảng lớn trốn đâu đó trong góc tim. Rồi đến một ngày khi có ai nhắc về người đó thì nó lại bùng lên nhưng một ngọn lửa.....

Tình yêu, đôi lúc không cần cảm giác yêu thương từ hai người.....

- Mộc Anh, hôm nay tốt chứ? – Một đồng nghiệp tổ thu âm hỏi cô.

- Cũng như mọi ngày anh à, còn anh thì sao? – Mộc Anh cười hỏi, tay thì không quên dọn dẹp đồ dùng bỏ vào túi xách.

- Anh cũng vậy thôi, công việc thì ngày nào chả vậy... – Cười xòa nói.

- Thôi, em chào anh nhé, em về đây. – Vẫy tay chào đàn anh, MH cười nhẹ rồi quay đầu ra cửa.

Cô – Phát thanh viên của Kênh Zone. Một người lặng lẽ, trầm tĩnh. Cuộc sống của cô chỉ xoay quanh công ty – nhà – nhà – công ty, tan làm thì về nhà, không tụ tập bạn bè, không đi chơi ở bất cứ đâu. Cứ thế, cuộc sống nhàm chán và thiếu biết bao nhiêu màu sắc của cuộc sống tươi đẹp này.

Cho đến một ngày, người bạn thân khi nhỏ trở về.

Mối tình đầu của cô – trở về. Nhưng...

- A lô, tôi nghe. – Cô nhẹ nhàng đi về phía tủ lạnh uống nước rồi với tay chạm lấy chiếc điện thoại đang reo inh ỏi.

- Xin chào, Mộc Anh phải không? Là tớ. – Một giọng nói trầm trầm vang lên trong điện thoại.

Tim cô lập tức trật một nhịp khi nghe thấy giọng nói quen thuộc kia. Đã 4 năm trôi qua, anh thế nào?

- Vâng, là tớ. Vũ Kỳ à? – Cô nhẹ nhàng đáp lời, nhưng có ai biết đầu dây bên này lại bối rối vô cùng.

- Ừm...Tớ vừa về Việt Nam. Hôm nào gặp nhau nhé. – Anh nói.

- Được đấy, lâu lắm rồi không gặp nhỉ? – Cô băng quơ.

- Vậy nhé. Chào cậu. – Vẫn âm thanh trầm bổng ấy, dường như anh không định nói thêm gì nữa.

- Chào cậu. – Cô cũng im lặng ngay sau đó, một chút buồn bã lại xuất hiện trên gương mặt cô.

Muốn quên nhưng không thể chính là thế này. Có lẽ yêu một người không đúng thời điểm chính là nói về câu chuyện của cô.

Cô và anh là đôi bạn thân từ khi vào học cấp 3, cô trầm tĩnh, anh cũng trầm tĩnh thành ra hòa hợp lúc nào không hay. Lại đúng trùng hợp cả hai lại được xếp ngồi cạnh nhau, bạn thân đi đi về về từ đó.

Nhưng đến năm cuối cấp cô nhận ra từ rất lâu về trước không biết là bao giờ, cô đã đặt người bạn thân này lên đầu trái tim. Nếu là người yêu, thì tình bạn kia liệu có còn. Nếu là bạn đến cuối đời thì lại không thể kiềm nén, khi người mình yêu thương lại nói về người con gái cậu ấy yêu thương. Đối với cô, người số mệnh, người cô suốt đời yêu mến chỉ có anh. Cô đã yêu đúng người cô cần. Nhưng sao, người ấy có yêu cô đâu.

Cô đã cố gắng đến mức khuôn mặt cứng ngắt, tay chân tê trần, đầu choáng váng nhưng vẫn luôn tươi cười tư vấn tình yêu cho người bạn thân này. Có ai biết được lúc đó tâm trí cô đang kêu gào – Chỉ cần cậu nhìn tớ một chút thôi, tớ sẽ tốt với cậu gấp trăm nghìn lần cô ấy. Cho đến khi cậu ấy sang Nhật du học, cô thậm chí không có dũng khí để từ biệt cậu ấy. Biết làm sao được khi cô biết rằng, người kia sẽ đi cùng cậu ấy.

Đã rất lâu rồi, thời gian đã đưa bước chân cô đi qua từng ngày không ngừng nhớ đến người kia. Cứ tưởng đã quên, nhưng chỉ bằng một câu nói, ngọn lửa kia lại cháy đến rực rỡ lên bên trong cô.

- Xin chào mọi người, tối hôm nay chúng ta sẽ tiếp tục chương trình Radio Tối chủ nhật thường lệ. Hôm trước chúng ta đã nói về một người mà chúng ta không thể yêu, càng đi về phía người ấy, gai nhọn lại càng đâm đến tan nát trái tim chúng ta. Nhưng sao không thể nào quên đi. Vậy nên, hãy tập làm một người cô đơn nhưng không cô đơn.

Chủ đề của ngày hôm nay là "Quen với cô đơn".

Cô đơn là gì nhỉ? Cô đơn là chỉ một mình, một mình trong tất cả công việc, một mình trong ăn uống, ngủ nghỉ và có một loại cô đơn trầm trọng hơn là cô đơn trong tâm trí. Thật ra mỗi người chúng ta đều cô đơn trong cuộc sống của chính mình, nhưng cô đơn theo ý nghĩa cá nhân. Có rất nhiều thứ chúng ta đều phải tự đối mặt một mình, tự chiến đấu một mình. Tám vách cô đơn dựng nên từ đó. Vì sao? Vì con người ai cũng có những bí mật, những điều thâm kín nhất không muốn nói ra với một ai cả, vì sợ sự thương hại từ trong mắt người kia. Dần dần, vô cảm xâm chiếm tâm hồn chúng ta. Chúng ta im lặng nhiều hơn, khi thì cười nhiều hơn nhưng đến khi chỉ có một mình thì lại trầm lặng chìm vào trong những suy nghĩ, lo lắng.

Có ai dám nói rằng mình không cô đơn. Góc tối mang tên "cô đơn" vẫn luôn chiếm đầu đó một phần nhỏ trong mỗi người. Cho đến một ngày, cô đơn cùng cực thì con người lại ngày càng trầm lặng, và "trưởng thành" theo một cách riêng nào đó. Đôi lúc, "cô đơn" nuôi dưỡng những ý chí tự lập trong chúng ta, một mặt tích cực đấy.

"Cô đơn" là không thể nào tránh khỏi, vậy nên làm thế nào để "quen với cô đơn"? Đôi khi, ngồi một mình giữa tiệm cà phê với quyển sách trên tay và thỉnh thoảng lại nhấm nháp một ít cà phê đắng thức tỉnh tâm hồn. Hay là lặng lẽ ngồi ở một góc nào đó bôi bôi vẽ vẽ tập tranh tô màu như tô thêm màu cho cuộc sống quá đổi một mình và u ám của chính mình. Lại nói, cầm trên tay notepad của mình rồi viết vào đấy những câu chuyện thường ngày nhất của chính mình nhưng hãy tô vẽ thêm một chút để đầu óc ta mong ước một ngày tốt đẹp sẽ lại đến với ta theo một cách nào đấy. Và quen với cô đơn dần dần như thế. Cô đơn sẽ là một thói quen đẹp đấy.

- Hi, vẫn khỏe chứ?- Vũ Kỳ nhìn thấy người bước vào liền kéo sẵn ghế cho cô bạn ngồi theo đúng phong độ thân sĩ.

- Khỏe lắm, còn cậu thì sao? Việc học như thế nào rồi? – Mộc Anh cũng ngồi vào chỗ rồi cười nói.

Hôm nay, cô vẫn thế, vẫn mái tóc dài ngang lưng màu nâu nhạt, một bộ váy dài liền thân thật dịu dàng và thanh thoát.

Còn anh, người cô yêu quý. Anh khác xưa nhiều lắm, đẹp trai hơn một tí, nhưng trên khuôn mặt kia lại thêm mấy phần trưởng thành và lạnh nhạt.

- Tớ về nước rồi sẽ nhận công tác ở công ty xây dựng H của ba tớ. – Anh nhấp một ngụm cà phê rồi nhẹ nhàng trả lời. – À đúng rồi, tớ có gọi Barley cho cậu, cậu vẫn yêu thích món đó chứ?

- ...- Cô chợt nhìn anh rồi khẽ nói – Đạo gần đây tớ thích Matcha rồi. Nhưng không sao, lâu lâu hoài niệm một chút về hương vị của quá khứ cũng không tội tí nào đâu.

- Vậy à....Thật tốt khi lại được nhìn thấy cậu Mộc Anh. – Anh mỉm cười rồi nhìn vào mắt cô nhẹ nhàng nói ra.

- Đúng vậy, thật tốt khi lại được nhìn thấy người bạn thân nhất của tớ....- Cô chớp mấy môi rồi nói. – Tớ nhớ cậu lắm.

- Tớ cũng vậy – Tia sáng lóe lên trong mắt anh rồi biến mất như không tồn tại.

Một lúc sau, anh và cô cùng đi ra khỏi cổng. Gió đêm tràn vào mái tóc cô. Hất bay vài sợi tóc mềm mượt, treu chọc lòng người. Anh nhìn về phía tóc bay, mông lung suy nghĩ.

- Tớ đưa cậu về nhé, tới rồi về xe bus không an toàn. Tớ cũng muốn biết nơi ở của cậu thế nào. – Anh khẽ chạm vào tay cô.

Cô không nói gì, một đôi mắt lặng lẽ nhìn anh. Rồi cô đáp.

- Được, nhà tớ ở đường XX, phiền cậu nhé. – Mộc Anh biết rằng từ chối là chuyện không thể nào, một phần là do cô luyến tiếc những giây phút bên anh thế này.

Xe chạy bon bon trên đường, tiếng gió rít bên cửa sổ, những ánh đèn của đêm làm cho lòng người uể oải thêm một chút.

Không ai lên tiếng, anh thì tập trung vào khung cảnh trước mặt. Cô thì ngẩn ngơ đầu đầy như đang suy nghĩ về một chuyện vu vơ nào đó.

Cô đơn trong chính những khoảnh khắc người yêu mền kề bên. Cô đơn nhất là khi ở cạnh bên anh nhưng xa cách nghìn trùng. Ngôn ngữ yêu chỉ một bên tự nguyện hiểu còn bên kia thì không hay không biết. Cô lại cô đơn trong chính tình cảm của mình. Nhưng cô đã quen với cô đơn.

Về đến nhà cô chào anh rồi quay lưng đi về phía cổng. Một ánh mắt tha thiết, tràn đầy tình cảm đang nhìn cô bước từng bước chân rời xa.

- Xin chào, chương trình hôm nay chúng ta sẽ nói về những lời nói trong trái tim. Mến một người hay yêu thương một người, đều đó không khó và đôi khi chỉ trong một giây phút nào đó, ta chợt nhận ra đã từ lâu lắm, tình yêu đó. Nhưng làm sao để người kia thấu hiểu lại là một trang khác. Nói ra ư, không, sợ hãi bị từ

chối lại cắn nuốt tâm hồn chúng ta. Liệu có thể đánh mất mối quan hệ mong manh này cho những tình cảm không được chấp nhận kia. Luôn luôn có câu nói rằng, không yêu thì đừng làm bạn. Như một ván cờ, một ván cược thật lớn, cược tất cả tài sản tình cảm mà chúng ta đã xây dựng nên từ hai phía.

Chủ đề hôm nay sẽ là "Nói lời yêu".

Chúng ta thấy đấy, không hề khó để nói yêu một người – à , tôi đùa một chút thôi. Vâng, không hề dễ dàng để chúng ta nói yêu một người. Đơn phương, một từ ngữ luôn dành cho những tình cảm không được đối tượng biết đến. Đơn phương, chỉ một phương tìm kiếm và khát khao bên còn lại. Và đơn phương chỉ khi chúng ta không dám nói ra. Chúng ta sợ một khi nói ra người bên cạnh sẽ tránh mặt và rời xa ta. Vì mỗi khi yêu một cách sâu đậm, dù không được đáp lại, chúng ta vẫn hằng mong được gặp người kia mỗi ngày chỉ để nhìn thấy gương mặt mà hằng đem chúng ta vẫn hay nghĩ về. Một điều đơn giản thế thôi, chỉ mong được nhìn thấy anh/thấy em thì đoạn đường này tôi đi sẽ bớt đi một chút sóng gió và u buồn. Một chút ánh sáng từ anh/em sẽ cho tôi một ngày ấm áp. Tự thấy đủ sẽ đủ.

Làm sao để nói lời yêu thương bây giờ?

Tôi cũng không biết. Thật đấy kìa giả yêu mền!! Tôi cũng yêu mền một người nhưng chính bản thân tôi còn không có dũng khí để nói ra làm sao tôi có thể chia sẻ hay khuyên bảo một ai đây?

Đừng cười tôi.

Chủ đề hôm nay nhằm mục đích mong muốn các bạn thỉnh giả gần xa có thể nào gọi ngay cho tôi và hãy chỉ dẫn tôi cách nói lời yêu thương với một người...Có được không ạ?

.....

Tiếng cô gái trong radio cứ vang lên đều đều trên chiếc xe hơi màu đen đang lao trên đường. Người đàn ông với vẻ mặt chăm chú lắng nghe và thỉnh thoảng lại ngừng lại như nhớ về một ai đấy.

Người con gái ấy – người anh yêu mền.

Anh đã bỏ lỡ cô ấy, đã không dám nói những lời tận sâu đáy lòng này. Anh chỉ biết trốn tránh.

Và giờ tim lại càng đau khi anh nghe thấy rằng cô ấy đang yêu mền một ai đó. Không phải anh.

Tay, không tự chủ với lấy chiếc điện thoại.

- Xin chào thuê bao đã kết nối với Zone – Radio tối chủ nhật. Anh có thể tự giới thiệu về mình được không ạ?

- Chào....Tôi có thể giữ bí mật tên tuổi được không? – Giọng nói mang theo một chút gấp gáp vang lên.

- Được chứ, xin mời anh. Anh có thể nói cho tôi và mọi người cùng nghe anh nghĩ sao về vấn đề này?

- Tôi cũng đang đơn phương một người con gái. Tôi nghĩ liệu cô ấy có thích tôi hay không? Tôi không dám nói ra. – Anh nói.

- Vậy anh có suy nghĩ sẽ nói ra vào một ngày nào đó không xa không? – Cô hỏi.

- Nếu có thể, tôi mong muốn được nói ra ngay bây giờ với cô ấy.

- Vàng, thật khâm phục anh.

- Dù cô ấy có từ chối tôi, tôi cũng muốn cô ấy biết rằng, dù xa cách bao lâu, chân trời góc bể, tôi vẫn yêu mến cô ấy. Tôi muốn ở bên cô ấy, tôi muốn hằng ngày được gặp gỡ, được trò chuyện, được chạm vào mái tóc cô ấy. Tôi muốn ôm cô ấy vào lòng, muốn nghe cô ấy ríu rít bên tai tôi như những ngày xưa ấy. Tôi muốn rất nhiều thứ, muốn cùng cô ấy trải qua những năm tháng của cuộc đời mình.

- Thật cảm động, tôi chúc anh thành công nhé. Tôi và mọi người luôn yêu mến và ủng hộ anh.

- Mộc Anh, anh yêu em. – Anh khẽ nói.

Anh nói nhỏ đến mức có thể chỉ có mình anh nghe thấy nhưng lại có thêm một người như bị điểm trúng huyết đạo. Cô lặng im, cô nhận ra rồi. Người đang nói chính là người cô yêu mến. Và anh, đã gọi tên cô.

- Anh là Vũ Kỳ. – Cô ngập ngừng nói trên micro. Cô có chút mơ hồ không tưởng tượng được.

- Đúng là anh, đó là tất cả những điều anh muốn nói với em. Em có nghe thấy không? – Anh gấp gấp nói. Đây là lần đầu tiên anh bối rối, tay chân lóng ngóng đến như vậy.

Người trên micro không trả lời. Tim anh như đứng lại.

- Em có nghe anh nói không? – Anh lập lại lần nữa.

- Xin chào thính giả, rất cảm ơn những chia sẻ từ thính giả giấu tên trên. Thời lượng chương trình đã hết, xin cảm ơn mọi người đã lắng nghe và theo dõi. Hẹn gặp lại ở tuần kế tiếp. Chúc mọi người khởi đầu một tuần thuận lợi. – Giọng nói đều đều của cô phát thanh viên ban nãy lại vang lên.

Anh ảo não gập điện thoại lại. Thế là xong. Cô không yêu anh.

Anh tuyệt vọng trong suy nghĩ của chính mình. Nếu khi ấy anh không lợi dụng chị họ để kích thích cô xem cô có thích anh tí nào không, nếu khi ấy anh không đi du học theo sự ép buộc kia thì liệu anh có thể lại được sống những ngày hạnh phúc nhất bên cô ấy không? Ba năm cấp 3 ấy là cả một kho báu đối với anh. Kí ức về những ngày lên lớp, những ngày đi trên con đường quen thuộc, kí ức về cặp bài trùng mà mọi người trong lớp thường hay gọi.

Khi anh phát hiện ra anh yêu cô ấy. Anh càng trở nên trầm lặng, anh muốn chiếm hữu, anh muốn cô gái ấy là của anh. Anh không ngừng làm ra những hành động buộc cô ấy phải hướng về phía anh. Nhưng tất cả chỉ nhưng một con số không, một đòn bẩy đẩy cô ấy xa dần cuộc đời anh. Những năm tháng nhớ thương, hình bóng cô gái năm nào hằng ngày, hằng giờ luôn tồn tại trong tâm trí anh. Anh nhớ cô đến phát điên nhưng lại sợ, sợ cô từ chối anh. Rồi tình bạn kia sẽ đi vào dĩ vãng, sẽ có một người con trai đến bên cạnh cô, được cô yêu thương. Anh nghĩ đến đó thì đầu muốn nứt toát ra, từng vết thương cứ âm ỉ trong con tim. Anh muốn cô ấy, muốn đến phát điên.

5 ngày rồi, anh gặp cô ấy. Có biết lúc đó, anh đã khống chế bản thân đến mức nào để không nhào lên ôm lấy cô ấy vào trong lòng ngực này, để lỗ hổng to lớn trong trái tim được lấp đầy.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của anh.

- Vũ Kỳ, cậu đang ở đâu? Tớ muốn gặp cậu.

- Mộc Anh à...Tớ đang ở trên phố. – Cố nén tâm tình, anh bình tĩnh, cố làm ra vẻ bình thường.

- Cậu lái xe đến tòa nhà JK nhanh lên, tớ muốn gặp cậu ngay lập tức. – Cô nói to lên trên điện thoại. Có ai biết cô lúc này như muốn bay lên trời.

- Được, cậu chờ tớ.

Trên đường đến, anh cứ thấp thỏm lo sợ, sợ cô ấy định từ mặt anh hôm nay luôn. Cô ấy sẽ thét lên với anh rằng, chúng ta sẽ không bao giờ là bạn nữa hay là tớ không hề yêu cậu.....

Cứ nghĩ thế tim anh lại thất lại. Biết đến trước mặt là địa ngục nhưng làm sao anh có thể không vào.

Ô tô vừa ngừng ngay trước cổng tòa nhà JK thì một bóng dáng nho nhỏ chạy ủa về phía xe anh. Rồi gõ cửa.

- Cho tớ vào, về nhà tớ đi. Ở ngoài nói chuyện không tiện. – Hai má cô hồng hồng, vì chạy nhanh quá mà hô hấp có hơi gấp gáp. Ánh mắt long lanh. Những sợi tóc rối cứ xòa xòa trên gương mặt cô, làm anh thất thần trong giây lát.

- Được, để tớ đưa cậu về. – Anh lại cố ra về.

Về đến nhà, bước vào cửa, cô liền vươn tay đẩy anh ngồi xuống sofa trong nhà rồi ôm anh thật chặt.

Giây phút đó, lòng anh sung sướng đến phát điên lên. Anh thì ra đã nhận được tình yêu của cô. Anh hỏi hận, tại sao anh không nói ra sớm hơn để từng ngày từng giờ trôi qua nỗi nhớ cô cứ phủ vây lấy anh cả một khoảng thời gian dài thật dài, dài đến nỗi anh cứ nghĩ mình sẽ nhắm mắt sống mãi trong giấc mơ có cô mãi mãi.

- Anh thật ngốc! – Cô râm rì.

- Đúng vậy, anh rất ngốc. – Anh cười thỏa mãn nói. Bởi vì ngốc nên mới rời xa em lâu đến thế.

- Em cũng yêu mến anh. – Cô lí nhí nói. Anh đã cho cô dũng khí nói ra. Có thể khi này người thánh giả giấu tên kia đã tiếp thêm cho cô một sức mạnh để cô dũng cảm nói ra với người cô yêu. Và người ấy cũng yêu cô. Không có gì đẹp tuyệt vời hơn hai trái tim cùng hòa một nhịp đập. Hai con người với nỗi niềm giấu kín bấy lâu mà ôm ấp mọi khổ đau cho riêng mình. Vốn dĩ là nên thế này.

Anh cười, cười như chưa bao giờ thấy hạnh phúc thế này. Anh khẽ chạm vào khuôn mặt ugne thuộc gây ra bao nhung nhớ, chạm vào trán, vào chiếc mũi xinh xắn, vào đôi môi anh khao khát bao nhiêu. Khẽ hạ xuống một chút, đôi môi anh phủ lấy cặp môi hồng xinh vươn chút son môi lại khiến anh như u mê.

Hai người đắm say vào nhau, mặc kệ thế gian, mặc kệ thời gian. Họ đã tìm thấy hạnh phúc như thế đấy.

- Xin chào, chương trình radio hôm nay chúng ta sẽ nói về tình yêu. Và đặc biệt là tình yêu lứa đôi, tình yêu đến từ hai phía của trái tim.

Chủ đề hôm nay sẽ là "Xin cảm ơn tình yêu".

Chúng ta rồi sẽ tìm được nhau giữa nhân gian hàng vạn người qua lại, sẽ có một đôi tay nắm lấy tay và đôi tay ấy sẽ ôm hết vào lòng những đắng đò, những lo lắng. Hạnh phúc sẽ đến như thế đó. Bạn đã yêu và yêu như thế nào? Làm sao bạn có thể đến với người mình yêu mặc dù có bao nhiêu khó khăn trước mặt? Bạn có thể chia sẻ cùng tôi và mọi người nghe dài được không ạ?

Hãy gọi ngay đến cho tôi và cùng cảm nhận hạnh phúc của sự sẻ chia nhé.

Ngày 26/06/2018.

Tiên.